

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Faust

Citation: Hjortø, Knud: "Faust", i Hjortø, Knud: *Faust*, 1921, s. 104. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_11-shoot-idm139906163993344/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Faust

se Henriks øjne; den anden var gal, men havde dog så megen forstand, at han kunde følge et eksempel, der blev givet.

En del af den forsamlede mængde løb forud for at finde et træ med en passende gren; en bragte et reb med en løkke i, som han gav til den blinde, der famlede sig til at lægge det om Henriks hals. Henrik gik rolig midt imellem dem; ingen kunde vide, hvad han tænkte. Han så sig om til alle sider, fandt ansigter, han kendte, og hilste på dem med et tavst blik; ingen holdt af det, men de kunde jo ikke allesammen se andre steder hen.

Djævelen ser på os, sae en, og ordene gik videre som en mumlen. Henrik hørte det og hilste på den, der havde sagt det først. Manden, der var kommet for sent til at få sine øjne bort fra Henriks ansigt, måtte på stedet ud af mængden; han satte sig i en grøft. Han fik endnu et blik, da han bleg og svedende rejste sig igen. Folk så derhen; der var ingen, der lo.

Da råbte en stemme højt: Kast ham en sæk over hodet!

Mængdens mumlen brusede op til et skrig af bifald; en sæk kom til stede på utrolig kort tid, og nu var der ikke andet at se end en sæk og den nederste halvdel af et menneske.

Henrik begyndte at tale inde i sin sæk, og hans stemme lød munter: Da I nu ikke kan se mig, skal I i det mindste høre mig, for I tar fejl, dersom I bilder jer ind, at mine ord ikke har lige så stor virkning på jer som mit blik. —

Stram løkken, råbte folk til den blinde.

Op ad Henriks ryg, under sækken, famlede der sig en hånd frem; løkken blev strammet, og Henrik tav. Folk trængte sig nu tættere ind på ham, mange vovede sig til at

røre ved ham. Henrik slog sækken op med sine arme, så de blev halvt fri; han greb om sig og fik fat i en skæv næse og et stort skæg; han nikkede til næse og skæg og tog deres cjer mænd hver under en arm; han klemte dem hårdt og de slap ikke løs. Den blinde, der ikke så stillingen, men følte en anden mand gående på sine fødder, slap sit tag, og den gale, der forstod så lidt af det hele, trak sin hånd til sig og overlod pladsen til en bedre mand.

Se Hans og Ole, lød det fra mængden, — de har djævelen ved armen.

De får dødningekneb i armene, råbte andre.

De to værdige mænd gik som to dinglende syndere til retterstedet; de var omegnens bedste mænd, og nu gik de her, ynkelige, vilde i øjnene under en forsmædelse, der altid vilde blive siddende på dem. Manden med den skæve næse var det bedste hoved i sit sogn; hans næse syntes dobbelt skæv i hans skævt forlængede ansigt, den viste af til siden som en væltet afvisersten. Manden med det store skæg var det bedste og alvorligste menneske, nogen kunde tænke sig. Hans ansigts største pryde var i uorden som tagskægget på et gammelt svinehus; de var større stakler end den mand, de havde imellem sig.

Men et stykke fremme stod der en række mænd, så mange, som der kan være under en vandret gren på en arms tykkelse; de talte fornøjet med hverandre, gjorde fagter med hænderne op efter og var, allerede i lang afstand set, veltilfredse.

De to mænd om Henrik, de to medsyndere, som de var, når man skulde ta efter, hvad de så ud til, fik ved synet af grenen en lysning over langt skæg og skæv næse, de skulde blive udfriede under den.